

Ako ľudia žijú

Prichádzajú na svet, rastú, množia sa a starnú a napokon umierajú. Niektorí žijú v blahobyte, iní sú chudobnejší, niekto má viac možností, iní zasa viac schopností i priateľov... Všetliako žijeme, ale jedno máme všetci spoločné – máme veľkú túžbu po šťastí. Každý by ho chcel mať a každý sa oň snaží. Tešíme sa, keď máme z neho aspoň kúsok a ešte viac sa tešíme, keď sa nám viac ujde. Aby sme šťastne žili na to nestačí iba tvrdo pracovať, alebo mať veľa peňazí, či dostatok slobody. Pre šťastie potrebujeme mať v prvom rade pokoj a istotu v našej duši i radostnú nádej, že to krajšie a lepšie máme stále pred sebou... Keď si blahoželáme, k narodeninám, meninám a k našim spoločným sviatkom prajeme si predovšetkým zdravie. Áno, potrebujeme ho. Ale koľko ľudí je zdravých a pritom nespokojných a nešťastných? Koľko opustených detí, rozvedených manželov, znepriatelených susedov... Šťastie a spokojnosť je niečo viac ako zdravie. Je to zdravá duša, úprimná radosť a opravdivá láska, ktorá prebýva v našej duši a dáva jej krásnu istotu a nádej. Preto v našich mestách, obciach a dedinkách stavíme kostoly, lebo v kostole prebýva ten, ktorý jediný vie dať človeku to po čom túži a čo tak úpenlivo hľadá: úplnú istotu, neustálu radosť a dokonalú lásku. Aby tieto dary človek prijal a pocítil, musí v prvom rade uveriť. Sme ako deti, ktoré dlho nevideli otca a keď príde z ďalekej cesty boja sa ho, utekajú pred ním a skrývajú sa. Keď sa otec na nich usmeje, prihovori sa im a oni zbadajú v jeho očiach dobrotu a lásku, stratia ostych aj strach a tešia sa z jeho príchodu. Keď ich potom zoberie do náručia, sú veľmi šťastné. Zdá sa, že aj my sme zabudli na nášho Nebeského Otca. Tento raz nie preto, že by on odišiel od nás, ale my sme odišli od neho. Odišli sme myslou i srdcom. Pán Boh sa nám stal tajomným a neznámym. Bojíme sa k nemu priblížiť a máme strach odovzdať sa mu do náručia. Je čas, aby sme sa konečne osmelili ako to malé dieťa a pozreli sa na Pána Boha, na nášho Otca. Keď sa dobre pozrieme, uvidíme a spoznáme jeho dobrotu a pocítíme jeho lásku. On si nás zoberie do svojho náručia a vtedy pocítíme radosť v srdci a pokoj v duši a zároveň nádej, že spolu s ním všetko dokážeme a získame šťastie, po ktorom tak veľmi túžime.

Boží chrám – kostol je to najkrajšie miesto a v ňom sa odohráva najhlbšia chvíľa nášho stretnutia s Otcem. Keď sa započúvame do jeho otcovských slov, ktorými nám hovorí o sebe i o nás, keď sa zahlbíme do modlitby, v ktorej mu všetko porozprávame a keď sa stretne s ním v jeho Synovi – Ježišovi Kristovi vo svätom prijímaní, vtedy našu dušu naplnia nezvyčajný pokoj a vedomie Božej blízkosti. Prežívame istotu Božej lásky i pomoci a získavame nádej do ďalších krokov života. Čím častejšie, hlbšie a úprimnejšie sa s ním stretne, čím lepšie ho budeme počúvať, keď nám hovorí a úprimnejšie mu dokážeme porozprávať čo prežívame, tým šťastnejšími a spokojnejšími sa budeme stávať. Ved' aj dieťa je radostné a spokojné, keď cíti a prežíva, že má takého otca. Otca, ktorý je mocný a silný, zároveň láskavý i dobrotivý. Otca, ktorý má rád svoje deti a zahŕňa ich svojimi darmi.

Uverme v Božiu lásku a dobrotu a skúsme prežiť toto tajomstvo nášho osobného vzťahu s Bohom v našom chráme i v našom srdci.

Kráľovná posvätného ruženca

Ružencom sa obraciame na teba,
Mária, matka Kristova,
a uctievať si ťa v kontemplácii
kolobehu spásy,
v rytmickej viazaní Zdravasov,
ako ruží spletaných do venca
okolo najkrajšej, najčistejšej,
najsvätejšej zo všetkých žien.
Ty si požehnaná, Panna a Matka,
okrášlená stojiacimi titulmi:
nová Eva,
Stolica múdrosti, Nepoškvrnená,
Sedembolestná, Nanebovzatá,
Kráľovná nebies,
Matka vteleného Boha,
Matka Cirkvi... Litánie bez konca.

Musíme milovať ruženic,
aby sme si ťa cítili, Mária,
aby sme skutočne prežívali
svoje náboženské čítanie
v duchu a pravde,
aby sme svoj život stvárnili
podľa tvojho ľudského
a vznešeného príkladu, Mária,
aby sme si od teba vyprosili
nebeskú pomoc
v našich každodenných
i osobitných potrebách,
ako aj vo veľkých potrebách
historickej drámy,
na ktorej sme účastní.

Prosíme ťa, Mária,
vypros nám od Pána
tolko žiadaný pokoj.
Za pokoj sa modlíme v sladkom
a naliehavom rytme
mariánskeho ruženca
na perách i v srdci.

Videli sme kohosi

Zdá sa, že anonymita je v našej spoločnosti čoraz častejším javom. Dostanete priateľský list, v ktorom vás ktosi veľmi láskavo napomína, čo by ste nemali robiť, ale váš priateľ, ktorý vám chce najlepšie na svete, sa pre istotu nepodpíše..

Iný za vami príde tiež s tým najlepším úmyslom, aby vás upozornil, že sa o vás hovorí to a to.

Hovorí sa. Už tento zvrat je skutočne nádherný. Hovorí sa, rozbilo sa, zakázalo sa. Všetko sa to spravilo samo. Nikto za tým nestojí, lebo keď sa začnete spytovať, kto to hovorí, kto to zakázal, kto to rozbil, tak už ho niet.

Zdá sa mi, že podobnej chyby sa dopustili aj apoštoli, keď prišli za Pánom Ježišom a povedali mu:

Učiteľ, videli sme kohosi, ako v tvojom mene vyháňa zlých duchov. Bránili sme mu v tom, veď nechodí s nami... Zabudli, že ten ktosi musí mať svoje meno, svoju tvár, svoje spôsoby, ako aj svoje miesto, kde žije a pôsobí. Zabudli na to, že človeka nemáme brať ako anonym, ako číslo. A zabudli aj na to, že kritériom jednoty nie je to, či chodí s nami, ale či skutočne vyháňa diabla. Pretože ak niekto robí divy v mene nášho Pána, nemôže tak ľahko hovoriť o ňom zle. Veď kto nie je proti nám, je za nás...

Tieto evanjeliové pravdy sa veľmi aktuálne dotýkajú nášho života. Žijeme v čase všeobecného zahmlievania vecí, právd i ľudí. Ale hmla je oveľa horšia ako tma. V tme nič nevidieť, a preto nevyhnutne hľadáme zdroj svetla, s ktorým by sme mohli bezpečne kráčať vpred. Ak ho nemáme, stojíme na mieste, nevieme sa pohnúť, prípadne kráčame s maximálnou opatrnosťou. Hmla je o to nebezpečnejšia, že sa nám zdá, akoby sme videli aspoň niečo, ideme teda rýchlejšie, smelšie a pritom veľmi riskujeme a mnoho ráz chybíme. Napríklad nevidíme dobre na druhých ľudí a posudzujeme ich podľa toho, čo sa o nich hovorí, vytvárame si predsudky a za správnych a kvalitných považujeme iba tých, ktorí chodia s nami, ktorí patria do našej skupiny, do nášho spoločenstva. Aj v tom nám „pomáha“ hmla, ona môže byť príčinou toho, že svojich hodnotíme iba kladne, perspektívne, kým ostatných vidíme v presne opačnej polohe. to sú tí, ktorí nemôžu a nedokážu spraviť nič dobré, všetko pokazia, lebo robia trochu inak ako my alebo na inom poli ako my. Potom môžeme ľahko začať žiarliť ako Jozue, Mojžišov služobník a vyvolenec od mladosti, alebo, čo je ešte horšie, pýchou si vykfmime srdcia na deň zakáľacky a odsúdime, či dokonca zabijeme spravodlivého..

Hmla anonymity je nebezpečná. Máme ju okolo seba. Treba zapnúť hmlové svetlá. Jednou „hmloukou“ je zdravý rozum, ktorý nám pomôže, aby sme sa nedali klamať, druhou pokora, ktorá nás vedie k oceneniu dobrej snahy u všetkých ľudí.

MARIÁN BUBLINEC

Úmysly Apoštolátu modlitby Október 2006

Všeobecný: Aby všetci pokrstení dozreli vo viere a prejavovali ju jasnými, zmysluplnými a odvážnymi rozhodnutiami vo svojom živote.

Misijný: Aby oslavy Svetového dňa misií všade podnietili ducha misionárskej spolupráce a zápalu.

Úmysel KBS: Ružencom v rukách premôžeme diabla. Nech nás Ružencová Panna Mária chráni pred hriechom a pred každým zlom

Spovedanie pred prvým piatom

Utorok od 16:00hod

Streda od 17:00hod

Štvrtok po sv.omši

Piatok od 16:00hod.

Predplatelia POSLA si môžu vyzdvihnúť nové číslo v sakristii. Súčasne môžu priniesť predplatné 165.-Sk na rok 2007

Taktiež členovia Spolku Svätého Vojtecha si môžu vyzdvihnúť kalendár a členskú knihu. Členský poplatok je 100.-Sk

Sväté omše v 26. týždni cezročného obdobia

3.X.utorok

17.00 +Vincent Ochaba, manž.Katarína a rodičia

4.X. streda

18.00 +František Lančarič a manž.Bernardína

5.X. štvrtok

7.00 za farníkov

6.X. piatok

18.00 + Terézia Stojkovičová

7.X. sobota

18.00 + Ján a Vincencia Radakovičovi a ich rodičia

Upratovanie kostola č.d. 421- 455

8.X. 27. Nedel'a v Cezročnom období

8.00 + Anton Kordoš, manž.Pavĺina a brat Rudolf

9.15 + Mária Macáková-pod'akovanie za dožitých 93.rokov

Liturgický kalendár

2.X. pondelok	sv. Anjelov strážcov
3.X.. utorok	sv.Dionýz Areopagita
4.X.. streda	sv.František z Assissi
5.X.. štvrtok	sv.Mária Faustína, panna
6.X.. piatok	sv.Bruno, kňaz
7.X.. sobota	Panna Mária Ružencová

Slovo na dnes

Zlož svoju starosť na Pána!

Ž 55,23

Ale žiadneho gaunera

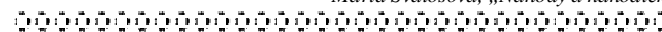
Bolo krásne sobotňajšie ráno, slniečko sa práve vyhuplo na obzor a ja som si vychádzkovým krokom kráčala na zastávku električky. Žiadne ponáhľanie, času bolo dost'. Aspoň tak sa mi spočiatku zdalo. Keď jedna električka vynechala a čakala som ďalších desať minút na zastávke, ešte stále som bola pokojná. Ale keď sa ďalšia električka zasekla o pár zastávok ďalej, pretože tam bola malá havária, to už som začala počítat' minúty. Ak sa to pohne do štvrť hodiny, stále mám ešte šancu chytiť na Florenci autobus do Plzne. Lenže ono sa to nepohlo. Po chvíli bolo jasné, že už ani nemá význam doviezť sa na autobusovú stanicu.

V Plzni práve skončil ošetrovateľský kurz svätej Zdislavy. Absolventky kurzu mali v ten deň preukázať svoje vedomosti a ja som mala byť predsedníčka skúšobnej komisie. Začiatok bol dohodnutý v nadväznosti na príchod autobusu z Prahy. Trapas ako hrom. Mobily vtedy neboli a vlastne som ani nemala pri sebe telefónne číslo, na ktoré by som mohla zavolať. Na náhody neverím, a teda sa na ne ani nespolieham. Kedysi v mladosti som dost' cestovala stopom. Vtedy to bol celkom bezpečný a medzi mladými ľuďmi dost' rozšírený spôsob cestovania. Skúsenosti som teda mala, ale za dost' odlišných podmienok. A okrem toho, mladosť už bola tiež preč. Zastaví mi niekto? Nie je to príliš riskantné? Je, ale čo mi zostáva, povedala som si a celou silou, tak ako radí žalmista, som svoju starosť zložila na Pána. A aby som si to poistila, zvolala som na pomoc hneď celé nebo. Vyburcovala som nielen Zdislavu, ale všetkých svätých. Predsa ma v tom nenechajú.

Dorazila som na výpadovku, postavila sa chrbtom k Plzni, čelom k Prahe, modlila som sa ostošesť, ale len chvíľku. Rozhodne to bolo menej než päť minút. Zatiaľ neprešlo ani jediné auto. Ako hovorím, nič nenechávam náhode, a tak som svoje prosby smerované hore konkretizovala: „Pane Bože, prosím ťa, veľmi rýchlo mi niekoho pošli. Ale žiadneho gaunera!“ Sotva som to v duchu dopovedala, ozvalo sa mi za chrbtom: „Pani doktorka, čo tu robíte?“ Že moje naliehavé prosby Boh vyslyší, o tom som nepochybovala. Ale že mi pošle práve biskupa Radkovského, to som sa veru nenazdala. Šliapol na plyn, v polovici cesty do Plzne môj autobus predbehol, zastavil ho, ja som prestúpila a on to otočil na juh, kam mal pôvodne namierené.

Trúfa si to azda niekto vysvetliť ako náhodu?

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Všetko je milosť

Svätý Pavol píše: „Ak sme zomreli s Kristom, veríme, že s ním budeme aj žiť (Rim 6, 8). Výraz „zomrieť s Kristom“ znamená zomrieť v posväcujúcej milosti. Šiesta hlavná pravda našej viery hovorí: „Božia milosť je na spásu potrebná.“

Ospravedlivenie

Prvým dielom Božej milosti je obrátenie, ktoré spôsobuje ospravedlivenie. Pán Ježiš na začiatku evanjelia vyzýval všetkých práve na obrátenie: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“ (Mt 4, 17). Vďaka pôsobeniu milosti sa človek odvracia od hriechu a zároveň sa obracia k Bohu. Tak sa človeku dostáva odpustenie a spravodlivosť zhora (KKC 1989). Ospravedlivenie oslobodzuje človeka od hriechu, ktorý protirečí láske k Bohu, očisťuje srdce a tak zmieruje človeka s Bohom (KKC 1990). Podľa Tridentského koncilu ospravedlivenie nie je len odpustenie hriechov, ale aj posvätenie a obnovenie vnútorného človeka. Spolu s ospravedlivením sa vlieva do našich sŕdc viera, nádej a láska a zároveň sa nám dáva poslušnosť Božej vôli.

Ospravedlivenie nám zaslúžil svojim umučením Ježiš Kristus. Jeho obeta na kríži a krv sa stali prostriedkom zmierenia za hriechy všetkých ľudí. Ospravedlivenie sa udeľuje krstom, sviatosťou viery (KKC 1992). Utvára spoluprácu medzi Božou milosťou a slobodou človeka. Zo strany človeka sa ospravedlivenie prejavuje v tom, že vierou súhlasí s Božím slovom. Podľa Katechizmu Katolíckej cirkvi je ospravedlivenie „najvynikajúcejšie dielo Božej lásky“ (KKC 1994), ktorú nám Boh zjavil v Ježišovi Kristovi a udelil skrze Ducha Svätého. Svätý Augustín dokonca tvrdí, že ospravedlivenie bezbožného je dielo omnoho väčšie ako nebo a zem, lebo tie sa pominú, ale spása a ospravedlivenie hriešnikov budú trvať navždy.

Milosť

Milosť je účasť na Božom živote. Podľa Katechizmu Katolíckej cirkvi nás milosť uvádza do intímnosti trojičného života (KKC 1997). Je to však nezaslúžená pomoc, ktorú nám Boh dáva, aby sme odpovedali na jeho pozvanie stať sa Božimi deťmi, adoptovanými synmi, účastníkmi na Božej prirodzenosti a na večnom živote. Inými slovami to znamená, že povolanie na večný život úplne závisí od nezaslúženej iniciatívy Boha, pretože len on sa nám môže zjaviť a dať nám samého seba. Povolanie na večný život je nadprirodzené, lebo presahuje schopnosti rozumu a sily ľudskej vôle i každého stvorenia (KKC 1998).

Aktuálna a posväcujúca milosť

Povedali sme, že milosť je nezaslúžený dar, ktorým nám Boh dáva svoj život, vliaty Duchom Svätým do našej duše, aby ju uzdravil z hriechu a posvätil (KKC 1999). Boh teda zapája hriešneho človeka do procesu spásy. Uskutočňuje sa to takzvanou aktuálnou milosťou. Aktuálna milosť sú Božie zásahy tak na začiatku obrátenia, ako aj v priebehu diela posväcovania (KKC 2000). Treba rozlišovať milosť aktuálnu a posväcujúcu. Posväcujúca milosť je trvalý dar, stála a nadprirodzená dispozícia, ktorá zdokonaľuje dušu, aby ju urobila schopnou žiť s Bohom a konať z lásky k nemu. Jednoduchšie povedané — pod posväcujúcou milosťou sa rozumie trvalé spojenie s Bohom, kým aktuálna milosť je prechodným Božím podnetom na spasenosný čin (tamtiež).

Milosť je potrebná, aby vzbudzovala a udržiavala našu spoluprácu na ospravedlivení vierou a na posväcovaní prostredníctvom lásky. Krásne to povedal svätý Augustín: „Ten, ktorý na začiatku pôsobí, aby sme chceli, pomáha tým, čo chcú, pri dovŕšení“ (KKC 2001).

Sloboda

Boh stvoril človeka na svoj obraz a spolu so slobodou mu dal schopnosť poznať ho a milovať. Duša môže vstúpiť do spoločenstva lásky len slobodne. Slobodná iniciatíva Boha vyžaduje teda slobodnú odpoveď človeka (KKC 2002). Už z našich skúseností vieme, že spoločné nažívanie dvoch ľudí je možné len vtedy, ak sa jeden druhému dobrovoľne otvára a

oddáva. Vzhľadom na Božiu veľkosť zhoda medzi Bohom a človekom je možná len vtedy, ak iniciatíva k nej vychádza od Boha. Človek sa nemôže zmocniť Božej veľkosti a ľubovoľne ňou nakladať. Boh sa nám však vo svojej veľkosti ponúka a my sa mu môžeme dať k dispozícii a môžeme ho slobodne prijať, ale aj zamietnuť.

Záver

Z doteraz povedaného jasne vyplýva, že pre našu spásu je potrebná Božia milosť. Ale ako hovorí svätý Augustín: „Ten, kto ťa stvoril bez teba, nemôže ťa spasiť bez teba.“ Inými slovami, a možno jednoduchšie, by sa dalo povedať, že trvalé spoločenstvo s Bohom je Boží dar, Božia milosť, o ktorú sa musíme pričiniť aj my sami. Prvým predpokladom a zároveň podmienkou je naše obrátenie, po grécky metanoia. Skutočná metanoia spočíva v tom, že sa človek slobodne a bezvýhradne odvracia od všetkého, čo je hriechne a čo sa proti Bohu. Metanoia nie je jednorazový akt, ale každodenná činnosť. Človek vo svojej slabosti však veľa nedosiahne. Preto je potrebné prosiť Boha o pomoc. Pravidelná modlitba a aktívny život so sviatosťami sú najistejšou cestou k spásu. Človek sa však musí slobodne rozhodnúť, či chce tak žiť. A už táto príprava na prijatie Božej milosti je dielom milosti. Presne tak, ako píše Georges Bernanos v závere svojho románu Denník vidieckeho kňaza: „Všetko je milosť.“

Zhrnutie:

- Šiesta hlavná pravda našej viery znie: „Božia milosť je na spásu potrebná.“
- Prvým dielom Božej milosti je obrátenie, ktoré spôsobuje ospravedlivenie. Oslobodzuje človeka od hriechu, ktorý protirečí láske k Bohu, očisťuje srdce a tak zmieruje človeka s Bohom.
- Ospravedlivenie zahŕňa v sebe odpustenie hriechov, posvätenie a obnovu vnútorného človeka.
- Milosť je pomoc, ktorú nám dáva Boh, aby sme odpovedali na jeho pozvanie stať sa Božími deťmi, adoptívnymi synmi. Uvádza nás do intímnosti trojičného života.
- Aktuálna milosť sú Božie zásahy tak na začiatku obrátenia, ako aj v priebehu diela posväcovania.
- Posväcujúca milosť je trvalý dar, stála a nadprirodzená dispozícia, ktorá zdokonaľuje dušu, aby ju urobila schopnou žiť s Bohom a konať z lásky k nemu.
- Duša môže vstúpiť do spoločenstva lásky len slobodne. Slobodná iniciatíva Boha vyžaduje teda slobodnú odpoveď človeka.

Koniec

Tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA

KAŽDÝ VEČER

Keď sa v myšlienkach vraciam do detstva, jednou z najživších spomienok sú návraty môjho otca z práce o pol siedmej večer. Ja a môj brat sme vždy čakali, ako bude zo žartu dlho zvonit' pri dverách, až kým mu jeden z nás dvoch nepríde otvoriť.

Zvyčajne sme boli v kuchyni a robili sme si úlohy alebo sme pozerali televízor, a keď sme ho počuli vyzváňať, nadšene sme kričali.

Zleteli sme dole schodmi, otvorili sme dvere dokorán a on vtedy povedal: „Hej, kde ste toľko?“

Keď sa vracal domov, bola to tá najkrajšia chvíľa z celého dňa.

Potom mám ešte jednu spomienku, ktorá sa mi neustále vracia. Spája sa s jeho každodenným zvykom pri večeri.

Všetci spolu sme si posadali k stolu a on potom objal mamu okolo pliec a povedal: „Viete vy dvaja, že máte tú najlepšiu mamu na svete?“

Túto vetu s obľubou opakoval každý večer.

Zvyky sú cvičením srdca.

Bruno Ferrero „Ale veď máme krídla“

Ctihodný Vincent Cimatti 6.október

V máji roku 1882 si ľudia z Faenzy prišli vypočuť kázeň starnúceho dona Bosca. Istá žena v dave dvihla ponad hlavy všetkých svoje trojročné dieťa so slovami: „Počúvaj, Vincent, čo rozpráva don Bosco!“ To bolo prvé stretnutie Vincenta Cimattiho (* 15. júla 1879) so saleziánskymi myšlienkami. Len pred mesiacom stratil svojho otca a v sedemdesiatročnom kňazovi, ktorého meno sa už stalo legendou aj v antiklerikálnom prostredí rodnej Faenzy, našiel svoj vzor.

V sedemnástich rokoch sa pridal k saleziánom. Medzi jeho záľuby patrila hudba a matematika. Popri štúdiu prírodných vied vyučoval mladých klerikov prírodné vedy a jazyky. Roku 1900 získal diplom na konzervatóriu v Parme. O tri roky neskôr obhájil doktorát z prírodných vied na turínskej univerzite. Ako dvadsaťšesťročný prijal kňazské svätenie a onedlho získal doktorát aj z filozofie a pedagogiky. Všetky svoje študijné úspechy by však vymenil za

možnosť odísť do misií.

V časoch prvej svetovej vojny musel zabudnúť na knihy. S otcovskou starostlivosťou sa ujímaj utečencov a staral sa o chudobných. Po tom, čo Japonsko rozšírilo svoj vplyv, rozhodol sa Svätý Otec rozšíriť misie v tejto krajine. Don Cimatti žiadal, aby mu našli miesto v najchudobnejšej a najzaostalejšej oblasti. Roku 1926 odišiel do Mijazaki. Viac ako japonská reč mu slúžili znalosti hudby. Cez ňu otvoril srdcia Japoncov pre Krista. Spolu s dvoma bratmi absolvoval stovky koncertov po celom Japonsku. Pri príležitosti 2600-tého výročia Japonského impéria vystúpili dokonca v rozhlase. Roku 1934 počet katolíkov v Mijazaki vzrástol a kraj sa mal stať apoštolskou prefektúrou. Otec Cimatti sa však bránil úradu prefekta a nechcel prijať ani titul monsignora. „Nechajte vidiečana v slobode Božích synov,“ napísal v liste do Ríma. Dňa 19. marca 1939 vysvätil prvého miestneho kňaza. Neúnavne pracoval aj počas druhej svetovej vojny, po atómových výbuchoch, ktoré zničili katolícku štvrť v Nagasaki a po správach o úmrtí desiatich jeho seminaristov. Staral sa o obrodu misie aj v prvých mierových dňoch. Zomrel 6. októbra 1965 tak, ako si prijal.

„Chcem zomrieť tu, aby som sa premenil na japonský prach.“

Spracovala-kž.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

1.X.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890